

Hãy tỏa sáng, đừng chỉ được chiếu rọi

春日忆乐

truyenfull.vision



Mục lục

<u>Chương 1</u>	
<u>Chương 2</u>	
<u>Chương 3</u>	
<u>Chương 4</u>	
<u>Chương 5</u>	
<u>Chương 6</u>	
<u>Chương 7</u>	
<u>Chương 8</u>	
<u>Chương 9</u>	
<u>Chương 10</u>	
<u>Chương 11</u>	
<u>Chương 12</u>	
<u>Chương 13</u>	
<u>Chương 14</u>	
<u>Chương 15</u>	
<u>Chương 16</u>	
<u>Chương 17</u>	
<u>Chương 18</u>	
<u>Chương 19</u>	
<u>Chương 20</u>	
<u>Chương 21</u>	
<u>Chương 22</u>	
<u>Chương 23</u>	
<u>Chương 24</u>	
<u>Chương 25</u>	
<u>Chương 26 (Hoàn)</u>	

Chương 1

DTV-EBOOK

Vừa mở mắt ra, ta liền nhìn thấy dung nham cuộn cuộn khắp nơi.

Hơi nóng hùng hực phủ vào mặt, như thể muốn thiêu cháy da thịt ta.

Phía sau, vô số tu sĩ khoác bạch bào vây kín xung quanh.

Dẫn đầu là một thanh niên khoanh tay đứng thẳng, khuôn mặt đầy vẻ bi thương:

“A Uyên, sao nàng phải làm đến mức này vì ta?”

Bên cạnh hắn, một thiếu nữ vận váy hồng bữu môi khinh thường:

“Kinh Phong, với tu vi của nàng ta, căn bản không xứng với huynh. Được dùng làm vật tế để nhuộm m.á.u kiếm của huynh, cũng xem như là phúc phận rồi.”

Những tu sĩ còn lại cũng đồng loạt hòa theo:

“Đúng vậy, đường đường là nữ nhi của Nhị trưởng lão, lại chẳng chịu tu luyện, nay đã mười tám tuổi mà còn chưa Trúc Cơ, c.h.ết quách đi cho rồi!”

“Thẩm Lê Uyên, mau nhảy xuống đi, còn chần chừ gì nữa!”

Ánh mắt bọn họ sắc như dao, hệt như hổ rình mồi, chỉ chờ ta lập tức nhảy xuống.

Cảnh tượng trước mắt khiến ta sợ đến suýt tè ra quần.

Ta vội vàng gọi hệ thống trong đầu, hoảng loạn hỏi:

“Mới xuyên qua đã phải c.h.ế.t rồi sao?”

Vịt Bay Lạc Bầy

Giọng hệ thống lạnh như băng:

“Đúng vậy, ký chủ. Nhiệm vụ của cô là trở thành bạch nguyệt quang của nam chính Lâm Kinh Phong trong quyển tiên hiệp này.”

Ta nuốt nước bọt, cố gắng thương lượng:

“Vậy... ta có thể không c.h.ế.t không? Người biết đấy, ta vừa trải qua một lần c.h.ế.t rồi, ta sợ c.h.ế.t lắm...”

Hệ thống như ghen lời:

“Không c.h.ế.t thì làm sao khiến nam chính nhớ nàng suốt đời?”

Ta: ?

Vậy rồi cuộc, cái c.h.ế.t của ta chỉ để nam chính nhớ mãi không quên thôi sao?

Chương 2

DTV-EBOOK

Ai quen ta đều biết—ta sợ c.h.ế.t nhất trên đời.

Từ khi có ký ức, ta đã mắc bệnh bạch cầu.

Nhưng ta vẫn kiên trì điều trị, thậm chí còn cầu thần bái Phật, chỉ mong có thể sống tiếp.

Có lẽ trời cao cảm động trước lòng thành của ta.

Dù không ban cho ta một mạng sống mới, nhưng lại cho ta xuyên không đến thế giới khác.

Thế giới ta xuyên vào là một quyển tiên hiệp nam chủ theo mô-típ hậu cung.

Thân phận của ta—là tiểu thư cảnh vàng lá ngọc của Nhị trưởng lão.

Từ nhỏ lớn lên bên nam chính Lâm Kinh Phong tại Thanh Phong Kiếm Phái, có thể xem là thanh mai trúc mã.

Cũng là người si mê hần nhất trong vô số hồng nhan tri kỷ của hần.

Lúc trước, nàng ta vì giúp Lâm Kinh Phong mà lén trộm vô số pháp bảo, đan dược từ cha ruột, thậm chí còn trì hoãn cả việc lên Trúc Cơ.

Sau này, khi cha mất, Thanh Phong Kiếm Phái xuống dốc, Lâm Kinh Phong lập tức gia nhập Vạn Kiếm Tông.

Nguyên chủ mất đi giá trị lợi dụng, chứng kiến Lâm Kinh Phong ngày càng lạnh nhạt với mình.

Tuyệt vọng cùng cực.

Vịt Bay Lạc Bầy

Nàng ta vô tình nghe được cuộc đối thoại giữa hần và trưởng lão Vạn Kiếm Tông.

“Chỉ cần rút được Đồ Nhiễm Kiếm, tu vi của ngươi sẽ đột phá, chắc chắn có thể đoạt quán quân trong đại hội tiên thủ.”

“Nhưng Đồ Nhiễm Kiếm và ta thuộc tính tương khắc, ta thử nhiều lần đều vô dụng.”

“Cái này dễ thôi, chỉ cần dùng một nữ tu có linh căn thủy làm vật tế, cộng với tu vi của ngươi, là có thể cưỡng ép rút kiếm.”

Nguyên chủ nghe xong, không chút do dự quyết định lấy thân tế kiếm.

Thành công đạt được thành tựu c.h.ế.t sớm để trở thành bạch nguyệt quang.

Mà lúc này ta xuyên đến—chính là thời điểm ngay trước khi nàng ta nhảy xuống tế kiếm đài.

Hệ thống lạnh lùng nhắc nhở:

“Chỉ cần nhẹ nhàng nhảy xuống, nhiệm vụ sẽ hoàn thành. Không có chuyện gì đơn giản hơn thế.”

Ta ôm một tia hy vọng cuối cùng: “Ta c.h.ế.t ở thế giới này rồi, có thể hồi sinh ở thế giới thực không?”

Hệ thống không chút cảm xúc đáp: “Không thể.”

Ta: “Ồ, vậy người nói chuyện với tổ tông nhà người đi.”

Hệ thống: ”?”

Chương 3

DTV-EBOOK

Tiếng hối thúc ta nhảy xuống ngày càng lớn.

Lâm Kinh Phong, kẻ hưởng lợi nhiều nhất, lại làm bộ đau lòng mà nói:

“A Uyên, mau xuống đây, ta không đành lòng để nàng hy sinh vì ta.”

Ta quay đầu, đối diện với ánh mắt tràn đầy tự tin của hắn.

Hắn chắc chắn rằng ta sẽ nhảy xuống.

Trong nguyên tác, Lâm Kinh Phong luôn làm ra vẻ như thế.

Hắn biết rõ nguyên chủ vì trộm Tủy Tủy Đan mà bị đánh roi, nhưng chưa từng ngăn cản.

Biết rõ những pháp bảo đó là do cha nàng để lại cho nàng giữ mạng, nhưng vẫn nhận mà không chút do dự.

Hắn sắp lên Kim Đan, còn nàng đến tận năm mươi tám tuổi vẫn chưa lên Trúc Cơ, nhưng hắn chưa bao giờ giúp nàng tu luyện.

Vịt Bay Lạc Bầy

Muốn ta khiến ngươi nhớ cả đời phải không?

Được thôi.

Ta nhất định sẽ khiến ngươi nhớ thật kỹ.

Ta gật đầu: “Được rồi, vậy ta xuống đây.”

Lâm Kinh Phong: ”....”

Hệ thống nhú mào: “Ký chủ, cô đang làm gì đấy?!”

Ta tắt mic thủ công: “Người đừng lo, ta có kế hoạch riêng.”

Lúc này, lão giả đứng đầu lên tiếng:

“Nàng ta có độ phù hợp cao nhất với Đồ Nhiễm Kiếm. Chỉ cần nàng ta nhảy xuống, dùng m.áu thịt nhuộm kiếm, người sẽ có thể rút thần kiếm ra. Đây là cách tốt nhất! Trước đại đạo, cần gì phải đau lòng vì một nữ nhân? Tất cả là do nàng ta tự chuốc lấy!”

Thiếu nữ váy hồng bấu môi châm chọc:

“Thẩm Lê Uyên tự nói nàng ta sẵn sàng làm tất cả vì huynh, một kẻ phế vật ngay cả Trúc Cơ cũng chưa đạt được như nàng ta, c.h.ết như vậy xem như không uổng phí mạng rồi.”

Ngay lúc ta chậm chậm bước xuống tế kiếm đài.

Lâm Kinh Phong cũng không diễn nữa.

Hắn nhắm mắt, xoay người, vẻ mặt bi thương như thể vừa mất đi mẫu thân ruột thịt, giọng nói đè nén đau khổ:

“Được rồi, A Uyên, ta sẽ ghi nhớ sự hy sinh của nàng. Hãy ra đi thanh thản.”

Mới đi được nửa đường, ta: ?

Lão giả hài lòng gật đầu, sau đó vung tay lên.

Một luồng linh lực mạnh mẽ quét tới!

Ta cứ thế bị đánh bay khỏi tế kiếm đài!

Trong chớp mắt, dung nham cuộn cuộn nuốt chửng lấy ta!

Chương 4

DTV-EBOOK

Không biết đã trôi qua bao lâu.

Ta đột nhiên thở hắt ra một luồng khí nóng.

Cơn đau nhức nhối như kim châm đ.â.m thẳng vào thần kinh!

Ta không nhận được bật ra tiếng rên rỉ, khó khăn mở mắt.

Dung nham và hơi nóng cuộn cuộn bao trùm lấy ta.

Da ta đang từ từ bị thiêu đốt, ăn mòn.

“Hệ thống, đây là chuyện gì?!”

Hệ thống vẫn giữ giọng điệu lạnh băng:

“Người thường nếu bị ném vào đây, trong nháy mắt sẽ hóa thành tro bụi. Nhưng người có Huyền Mộng Linh hộ thể, có thể chống đỡ được một lúc.

Tuy nhiên, tối đa cũng chỉ cầm cự được một khắc nữa thôi. Sau đó, người sẽ hoàn toàn dung hợp với Đồ Nhiễm Kiếm.”

Nói cách khác—

Chờ thêm mười lăm phút nữa, ta sẽ chính thức đi đời nhà ma!

Cái thân sắp hấp hối của ta nghe xong câu đó, lập tức bùng tỉnh.

Chết tiệt!

Sao ta có thể cam lòng?

Ta lập tức đảo mắt quan sát xung quanh.

Rất nhanh, ta nhận ra điều bất thường.

Dòng dung nham cuộn cuộn này đều tuôn ra từ một điểm duy nhất.

Và tại nơi đó—

Một thanh kiếm đen tuyền, quanh thân quấn đầy phù văn đỏ rực, đang sừng sững cắm thẳng xuống đất!

Chính là Đồ Nhiễm Kiếm!

Trong ký ức của nguyên chủ, cha nàng từng nói với nàng rằng:

Ngon núi này vốn giao hòa ba tuyến linh mạch, linh khí dồi dào, từng là nơi tu luyện của rất nhiều tu sĩ Thanh Phong Kiếm Phái.

Nhưng rồi một ngày, Đồ Nhiễm Kiếm—một thanh thần kiếm thượng cổ—bỗng dưng từ trên trời rơi xuống, cắm thẳng vào trung tâm ngọn núi.

Ngay sau đó, vô số dung nham điên cuồng phun trào, nuốt chửng toàn bộ linh mạch sơn.

Thanh Phong Kiếm Phái mất đi ba tuyến linh mạch, dần dần suy tàn, rơi khỏi danh sách tứ đại tông môn.

Thế nhưng trong nguyên tác—

Sau khi Lâm Kinh Phong rút kiếm ra, dung nham cũng biến mất theo.

Hắn trở thành “anh hùng” cứu vớt linh mạch sơn này.

Rồi hào phóng “hiến tặng” nó cho Vạn Kiếm Tông sử dụng.

Thậm chí còn dẫn người diệt luôn Thanh Phong Kiếm Phái.

Mà giờ phút này, thanh thần kiếm khiến vô số tu sĩ phát cuồng thềm khát ấy.

Vịt Bay Lạc Bầy

Lại đang lơ lửng ngay trước mắt ta!

Ta hít sâu một hơi.

Nghiến răng, dùng cả tay lẫn chân, gian nan bò về phía nó!

Chương 5

DTV-EBOOK

Giọng điệu trước giờ luôn bình thản của hệ thống.

Vì hành động của ta.

Bỗng nhiên trở nên kinh ngạc: “Ký chủ, người đang làm gì?!”

Ta không để ý đến nó, tiếp tục căn răng bò về phía trước.

Huyền Mộng Linh bên hông ta điên cuồng rung lên.

Làn da của ta, bằng mắt thường cũng có thể thấy, đang bị thiêu cháy, dần dần chuyển sang đen kịt.

Thậm chí, mu bàn tay và lòng bàn chân, đã lộ ra cả xương trắng!

Giọng hệ thống có chút biến đổi: “Người định rút kiếm?! Người điên rồi à?! Đó là kiếm của nam chính!”

Ta nghiêng chặt răng, hơi thở đứt quãng:

“Ta có thiên phú Thủy linh căn, vốn dĩ có thể dễ dàng giành được sự chấp nhận của Đồ Nhiễm Kiếm. Lại thêm Huyền Mộng Linh hộ thể, chưa chắc đã không thành công.”

Chỉ hai câu ngắn ngủi, dung nham đã thiêu rụi cả môi ta.

Một luồng hơi nóng khủng khiếp quét tới.

Khiến ta choáng váng, đau đớn đến mức suýt ngất đi.

Vịt Bay Lạc Bầy

Hệ thống chỉ cảm thấy không thể hiểu nổi:

“Người là người làm nhiệm vụ, chỉ cần ngoan ngoãn chấp nhận cái c.h.ế.t là xong! Dù sao ở thế giới thực người cũng đã c.h.ế.t rồi, c.h.ế.t thêm lần nữa ở đây thì có sao?!”

Nghe đến đó, ta bỗng chốc tỉnh táo hẳn.

“Chính vì không muốn chết! Người có hiểu hay không?!”

Khoảng cách đến Đồ Nhiễm Kiếm càng lúc càng gần.

Mà nhiệt độ xung quanh cũng ngày càng cao.

Thậm chí chỉ cần thở một hơi, cũng có thể thiêu cháy cả phổi!

Ta dứt khoát chống nửa người dậy, lao mạnh về phía trước!

Hệ thống còn muốn nói gì đó.

Nhưng ngay giây tiếp theo, bàn tay ta, siết chặt lấy chuôi kiếm!

Ngay sau đó, một luồng ánh sáng trắng chói lòa bùng lên!

Rồi ta hoàn toàn ngất lịm.

Chương 6

DTV-EBOOK

Mở mắt ra, chim hót hoa thơm.

Đẹp để đến mức cứ ngỡ mình đã lên thiên đường.

Tất nhiên, sẽ còn đẹp hơn nữa nếu như ta không bị trói chặt như bánh chưng trên giường.

“Toàn thân người không có chỗ nào lành lặn cả. Ta đã dùng không ít linh dược cho người rồi, đừng có lộn xộn nữa. Nếu để lại sẹo thì đừng có khóc!”

Vịt Bay Lạc Bầy

Ta khó nhọc đảo mắt, liền thấy ba người đang vây quanh giường.

Người vừa lên tiếng là đại sư tử của Thanh Phong Kiếm Phái.

Bên cạnh nàng, thiếu niên đứng giữa là tam sư huynh.

Người còn lại, nhắm mắt dưỡng thần, là thất sư tử.

Ngoài sân, có năm thiếu niên thiếu nữ đang luyện kiếm.

Tính luôn ta...

Đây chính là toàn bộ đệ tử còn lại của Thanh Phong Kiếm Phái.

Trước kia, khi cha của nguyên chủ còn sống, Thanh Phong Kiếm Phái từng là một trong tứ đại tông môn.

Nhưng từ khi Đồ Nhiễm Kiếm cắm xuống linh mạch sơn, tông môn mất đi ba tuyến linh mạch.

Lâm Kinh Phong—kẻ có thiên phú cao nhất—liền đầu quân cho Vạn Kiếm Tông.

Hắn không chỉ rời đi một mình, mà còn đào luôn một đám đệ tử có thiên phú xuất sắc nhất theo cùng.

Người còn sót lại—

Chỉ có những kẻ từng mang ơn cha ta, hoặc những người chứng mắt trước hành vi của Lâm Kinh Phong.

Tam sư huynh thấy ta tỉnh, vui mừng nhào tới:

“Tiểu sư muội! Muội thực sự rút được Đồ Nhiễm Kiếm sao?! Kiếm đâu rồi?”

Thất sư tỷ nghe vậy, lập tức mở mắt, hừ lạnh:

“Người còn dám hỏi? Tất nhiên là bị đưa cho tên vong ân phụ nghĩa Lâm Kinh Phong rồi! Không thì ngươi nghĩ con cóc Thảm Lê Uyên mò lên linh mạch sơn làm gì?”

Tam sư huynh thoáng chốc tắt nụ cười.

Ánh mắt tối sầm lại:

“Cũng phải. Kết giới của Thanh Phong Kiếm Phái, vốn chỉ có người trong tông môn chúng ta mới mở ra được. Nếu không nhờ tiểu sư muội tự tay mở kết giới, thì dù tu vi của Lâm Kinh Phong có cao đến đâu, hắn cũng chẳng dễ dàng lấy được thần kiếm.”

Nhưng giây tiếp theo—

Tam sư huynh lại nhanh chóng vui vẻ trở lại:

“Thôi thì dù sao cũng mất kiếm rồi, nhưng linh mạch sơn đã khôi phục! Sau này chúng ta có thể tiếp tục tu luyện!”

Đại sư tử lập tức lạnh mặt, gõ một cái lên đầu hấn:

“Nghĩ hay nhỉ? Người có biết câu ‘Bì phu vô tội, hoài bích kỳ tội’ không? Bây giờ Thanh Phong Kiếm Phái chỉ còn lại mấy đứa tu vi yếu ớt như chúng ta, lấy gì mà bảo vệ linh mạch sơn? Giữ được cái mạng là đã may mắn lắm rồi!”

Nghe vậy, thất sư tử hung hăng trừng mắt lườm ta.

Tam sư huynh thì siết chặt nắm tay, nghiêng răng nói:

“Dù thế nào đi nữa, chúng ta cũng phải bảo vệ Thanh Phong Kiếm Phái!”

“Đúng vậy! Dù có chết, cũng không thể để tên cầm thú Lâm Kinh Phong được lợi!”

Chương 7

DTV-EBOOK

Nghe bọn họ phần nộ nói chuyện, ta bỗng nhớ đến nguyên tác.

Sau khi Lâm Kinh Phong rút Đồ Nhiễm Kiếm, hắn lập tức có ý đồ chiếm đoạt linh mạch sơn.

Những đệ tử còn sót lại của Thanh Phong Kiếm Phái ra mặt ngăn cản.

Nhưng cuối cùng, bọn họ lại bị đám nữ tu ái mộ Lâm Kinh Phong đồ sát toàn bộ!

Mà tất cả bi kịch này—

Đều bắt nguồn từ việc nguyên chủ tự tay rước sói vào nhà.

Là nàng chủ động mở kết giới, giúp Lâm Kinh Phong tiến vào tông môn.

Điều này cũng có nghĩa là—

Vịt Bay Lạc Bầy

Cái mạng mà ta vất vả lắm mới giữ lại được, rất có thể sẽ lại bị đe dọa lần nữa!

Một khi Lâm Kinh Phong phát hiện ta còn sống, mà linh mạch sơn lại khôi phục linh khí—

Hắn nhất định sẽ không bỏ qua cho ta!

Nghĩ đến đây—

Ta lập tức không còn đau lưng, không còn nhức chân, cả người tràn đầy khí thế trách nhiệm.

Tay run run, ta chặt vật bò dậy khỏi giường.

“Yên tâm đi,” ta nhìn bọn họ, nghiêm túc nói, “Đồ Nhiễm Kiếm vẫn ở trên người ta.”

“Sau lần cận kề cái c.h.ế.t này, ta đã đại triệt đại ngộ!”

“Ta sẽ chấn hưng Thanh Phong Kiếm Phái!”

Tam sư huynh mắt ngấn lệ, xúc động nhìn ta:

“Thật không?!”

Ta trịnh trọng gật đầu:

“Ừ!”

“Ồ.”

Đại sư tỷ hờ hững nhìn ta:

“Thay thuốc.”

Ngay sau đó—

“XOẸT”

Nàng thô bạo xé toạc vải băng bó trên người ta.

Ta lập tức hét thảm một tiếng, rồi...

Ngất xỉu lần nữa.

Chương 8

DTV-EBOOK

Những ngày tiếp theo, ta đều dành thời gian dưỡng thương trong phòng.

Về chuyện ta từng nói muốn chấn hưng tông môn, ngoài tam sư huynh ra, không một ai để tâm đến lời ta nói.

Dù sao thì, ngay cả chuyện vì Lâm Kinh Phong mà đi chết, nguyên chủ cũng làm được.

Cái danh nào tàn vì tình của nàng đã ăn sâu vào tâm trí mọi người.

Thế nên, khi ta nghe tin bí cảnh Tiềm Uyên sắp mở, hưng phấn la hét đòi vào đó, tất cả mọi người đều phản đối kịch liệt.

Lục sư huynh lạnh lùng nhìn ta, giọng đầy châm chọc:

“Ta biết ngay mà!”

“Người giả bộ ngoan ngoãn lâu như vậy, chẳng qua là muốn lấy lại lòng tin của chúng ta, sau đó tìm cách rời khỏi Thanh Phong Kiếm Phái!”

Ta sốt ruột đến đỏ bừng mặt, vội vàng múa tay múa chân giải thích:

“Mọi người tin ta đi! Bí cảnh Tiềm Uyên có bảo vật cực kỳ lợi hại!”

“Chỉ cần ta lấy được nó, Lâm Kinh Phong chẳng là cái thá gì cả!”

Lục sư huynh hừ lạnh:

“Bí cảnh Tiềm Uyên chỉ là nơi để tu sĩ dưới Kim Đan rèn luyện, thì làm gì có bảo vật quý hiếm?”

“Người rõ ràng là biết Lâm Kinh Phong sẽ vào đó, nên muốn tìm cách mang kiếm đến cho hắn!”

Ta vội đến mức mồ hôi lạnh túa ra.

Phải biết rằng, trong nguyên tác, Lâm Kinh Phong chính là ở Bí cảnh Tiềm Uyên, hòa làm một với thần thức còn sót lại của một đại năng thượng cổ!

Từ đó học được kiếm pháp và tâm pháp vô địch, tu vi tăng vọt!

Nhị sư huynh khoanh tay gật đầu, lạnh lùng lấy ra Trói Linh Tác, trực tiếp trói chặt ta lại!

“Đồ Nhiễm Kiếm tuyệt đối không thể rơi vào tay Lâm Kinh Phong.”

“Muốn rời khỏi Thanh Phong Kiếm Phái? Nằm mơ đi.”

Nói xong, bọn họ xoay người rời khỏi phòng.

Mặc cho ta gào khóc cầu xin như thế nào, cũng không ai thèm để ý.

Mãi đến ba ngày sau, khi tam sư huynh đến đưa cơm, hắn nhẹ tay tháo bỏ Trói Linh Tác trên người ta.

Ta sững sờ nhìn hắn:

“Tam sư huynh, huynh đang làm gì vậy?!”

Hắn dịu dàng xoa đầu ta, mỉm cười nói:

“Tiểu sư muội, ta tin muội. Bí cảnh Tiềm Uyên sắp mở rồi, mau đi đi.”

Vịt Bay Lạc Bầy

Nhìn vẻ mặt ôn nhu của hắn, ta lập tức cảm động đến rớt nước mắt.

“Hu hu hu, tam sư huynh!”

“Huynh yên tâm, ta nhất định sẽ không phụ lòng tin của huynh!”

Đợi ta rời đi, từ trong góc tối, tứ sư tỷ bước ra, khinh bỉ liếc tam sư huynh:

“Làm bộ làm tịch, chỉ có mình ngươi biết làm người tốt chắc?”

Tam sư huynh gãi đầu cười hề hề:

“Hehe, ta biết các ngươi cũng không định thực sự nhốt tiểu sư muội lại.”

“Nếu không, với tu vi của ta, làm sao có thể dễ dàng tháo được Trói Linh Tắc?”

Nhị sư huynh lạnh lùng hừ một tiếng:

“Thôi kệ.”

“Cứ để nàng đi làm bậy đi.”

“Dù có gây họa, cùng lắm thì chúng ta dốc toàn lực, giúp nàng thu dọn cục diện lần cuối cùng là được.”

Chương 9

DTV-EBOOK

Bí cảnh Tiềm Uyên cứ năm năm mở ra một lần.

Lần này, nó xuất hiện tại trấn Nguyên Khê, thu hút vô số tu sĩ Kim Đan kỳ trở xuống kéo đến.

Vốn dĩ chỉ là một tiểu trấn vô danh, nay vì dòng người đổ về mà vật giá tăng vọt.

Mà ta...

Quên mang tiền.

Bây giờ đến một cái bánh bao cũng mua không nổi, chỉ có thể ngồi bên đường, mắt dán chặt vào hàng quán, điên cuồng nuốt nước miếng.

Thật ra, nguyên chủ trước kia rất có tiền.

Thế nhưng...

Từ pháp khí, linh đan, đến linh thạch, phù lục, cái gì nàng cũng ném hết cho Lâm Kinh Phong.

Còn ta bây giờ, không một xu dính túi.

Bí cảnh mở ra suốt ba tháng, đừng nói pháp bảo hộ thân, ngay cả thức ăn ta cũng chẳng có.

Ta vẫn chưa tẩy tủy đoạn thực, chẳng lẽ phải c.h.ế.t đói?

Ngay lúc đó, ta bỗng nghe thấy một giọng nữ thở thê vọng ra từ trà lâu lâu hai.

“Kính Phong ca ca, sao đến giờ huynh vẫn chưa đi rút kiếm vậy?”

“Chẳng lẽ huynh còn lưu luyến con tiện nhân Thẩm Lê Viên kia?”

Ta lập tức dựng thẳng lỗ tai.

Giọng nam ôn hòa đáp:

“Làm gì có chuyện đó.”

“Chỉ là sợ phụ lo ta bị nham thạch làm bỏng, nói rằng trong bí cảnh này có Hàn Phách Đan, giúp ta kháng lại nham thạch trong một khắc.”

“Chờ lấy được đan dược, ta sẽ lập tức rút thần kiếm.”

Cô gái cười khanh khách:

“Không hổ là Kính Phong ca ca, luôn chu toàn như vậy!”

“Vậy muội đi bí cảnh cùng huynh nhé!”

Lâm Kính Phong khẽ nhú mày:

“Muội mới Trúc Cơ, bí cảnh này quá nguy hiểm, đừng đi thì hơn.”

Cô gái lập tức phụng phịu:

Vịt Bay Lạc Bầy

“Huynh vừa cho muội nhiều phù lục và đan dược như vậy, muội đâu có sợ!”

“Huống hồ, muội còn có cái này!”

Nói xong, nàng vươn cánh tay trắng nõn, giơ lên một cái túi trữ vật cùng một sợi tử hồn liên lấp lánh trong suốt.

“Nếu có gặp nguy hiểm, triệu hồi huynh đến cứu là được mà!”

Nàng đặc ý lắc lư trước mặt Lâm Kinh Phong.

Hắn thoáng trầm mắt, cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, vội cúi đầu uống trà.

Ngay khoảnh khắc hắn vừa cúi xuống

“Vút”

Một luồng gió mạnh lướt qua.

Còn chưa kịp ngẩng đầu, cô gái bên cạnh bỗng hét toáng lên!

“Aaaa!”

“Túi trữ vật của ta!”

“Tử hồn liên của ta!”

“Có kẻ trộm! Mau bắt kẻ trộm!”

Chương 10

DTV-EBOOK

Ta lấy từ túi trữ vật ra một tấm phù thần hành, vừa dán lên người vừa co giò bỏ chạy.

Cuối cùng cũng thoát khỏi đám truy binh phía sau.

Ta thở hỗn hển một lúc.

Cúi đầu nhìn xích hồn tử liên trong tay đang phát ra ánh sáng tím đỏ rực rỡ, cùng với chiếc túi trữ vật tinh xảo, đẹp đẽ kia, ta bỗng bật cười.

Xích hồn tử liên và túi trữ vật đều là đồ của nguyên chủ khi xưa.

Năm đó, Lâm Kinh Phong vì muốn lấy lòng nguyên chủ, đã đem thần thức của mình đánh dấu lên xích hồn tử liên.

Chỉ cần nguyên chủ kích hoạt xích hồn tử liên, bất kể hắn đang ở nơi nào, đều có thể lập tức bị triệu hồi đến trước mặt.

Túi trữ vật thì lại càng phong phú: phù lục, đan dược, linh thạch đếm không xuể.

Giờ đây, tất cả đều bị Lâm Kinh Phong “mượn hoa hiến Phật”, tặng cho một tiểu cô nương mặc váy hồng.

Cô gái ấy, ta cũng có chút ấn tượng—chính là người con gái thứ hai bên cạnh Lâm Kinh Phong trong nguyên tác.

Việc nguyên chủ tế kiếm, tông môn bị tàn sát, không thể không có phần xúi giục từ ả.

Ta thu xích hồn tử liên, túi trữ vật cùng với thanh kiếm Đồ Nhiễm vào không gian hệ thống.

Sau đó đơn giản cải trang, rồi thông thả dạo bước ra phố.

Đợi đến khi ta mua được một đồng bánh bao thịt, gà quay, rượu mạnh và đủ loại thức ăn ngon khác, thì mật cảnh Tiềm Uyên, được vạn người mong chờ, rốt cuộc cũng chậm rãi mở ra vào lúc hoàng hôn.

Ta hòa vào dòng người, không vội không chậm chen vào trong.

Xui xẻo thay, sau lưng không xa lại chính là Lâm Kinh Phong và cô nàng váy hồng kia!

Tiểu cô nương ấy rõ ràng đang rất ủ rũ:

“ Kinh Phong ca ca, đồ huynh tặng muối đều bị trộm mất rồi, phải làm sao đây?”

Lâm Kinh Phong dịu dàng dỗ dành:

“Yên tâm, người kia đã biết dùng phù lục, chắc chắn là tu sĩ, tất sẽ tới mật cảnh. Ta có dán phù định vị lên túi trữ vật, chỉ cần kẻ đó ở gần, ta lập tức sẽ cảm ứng được.”

Hắn vừa dứt lời, lòng bàn tay liền tỏa ra luồng nhiệt bỏng rát.

“ Tới rồi! Quả nhiên hắn ta đang ở gần đây!”

Ta lập tức thốt lên:

Vịt Bay Lạc Bầy

“Má ơi!”

Rồi cuống cuống lục lọi túi trữ vật.

Hắn vừa dứt lời, ánh mắt liền quét thẳng về phía ta!

Mà ta, đúng lúc ấy lại vừa ngẩng đầu lên.

Ánh mắt hai người, liền va chạm gay gắt giữa biển người.

Chương 11

DTV-EBOOK

Ta vừa bước vào mật cảnh, lập tức bị một luồng linh lực dữ dội hất văng xuống đất.

Ta ôm lấy ngực, phun ra một ngụm máu tươi, lạnh lùng nhìn chăm chăm Lâm Kinh Phong.

Mà hắn thì chẳng hề xáo trộn dù chỉ là vạt áo, từ trên cao cúi xuống nhìn ta, rồi vươn tay ra:

“Giao đồ ra đây.”

Ta tất nhiên không đời nào giao.

Chỉ là không ngờ—thực lực giữa ta và hắn lại chênh lệch đến mức này.

“Không giao?”

Hắn cười nhạt:

“Vậy thì đừng trách ta ra tay không nể tình.”

Dứt lời, lại thêm một luồng linh lực đánh tới, rõ ràng là muốn lấy mạng ta.

Nhưng—ta không muốn chết.

Ta bất ngờ chụp lấy một nắm bùn đất, hất thẳng về phía Lâm Kinh Phong!

Nhân lúc hắn theo phản xạ giơ tay lên che chắn, ta lập tức dán mấy tấm phù thần hành lên người, quay đầu bỏ chạy!

“Trò mèo.”

Hắn hừ lạnh:

“Chỉ cần người còn trong mật cảnh này, thì dù có chạy đằng trời cũng không thoát khỏi tay ta.”

Hắn thông thả đuổi theo phía sau, như mèo vờn chuột, cố ý kéo dài sự giày vò trước khi kết liễu.

Chạy mãi, chạy mãi, chúng ta đến dưới một gốc đại thụ che trời.

Lâm Kinh Phong nhìn cánh rừng âm u đằng sau ta, sâu không thấy đáy, cười giễu cợt:

“Đó là rừng Mê Chương, hiểm độc trùng trùng, người vào đó thì chỉ có đường chết. Ngoan ngoãn giao đồ ra đi.”

Ta lắc đầu:

“Không giao. Đây là của ta.”

Lâm Kinh Phong nhíu mày:

“Có ý gì đây?”

Lúc này, cô nàng váy hồng bỗng như nghĩ ra điều gì đó, kinh hoảng trợn to mắt, níu lấy tay hắn:

Vịt Bay Lạc Bầy

“Không đúng! Kinh Phong ca ca, nàng ta đã dịch dung rồi! Muội từ nãy đã thấy dáng người và ánh mắt quen lắm... Chẳng lẽ—chẳng lẽ là tiện nhân Thẩm Lê Uyên đó?!”

Chương 12

DTV-EBOOK

Lâm Kinh Phong theo bản năng phủ nhận:

“Sao có thể chứ, Thẩm Lê Uyên chắc chắn đã c.h.ết rồi.”

“Nhưng nếu cô ta chưa c.h.ết thì sao? Vậy Đồ Nhiễm Kiếm chẳng phải đang ở trên người cô ta sao?”

Trong chớp mắt, cả hai ánh mắt đồng loạt dán chặt lên người ta.

Thấy thân phận sắp bị bại lộ, ta dứt khoát lật bài ngửa, xé bỏ lớp ngụy trang trên mặt.

“A Uyên... thật sự là nàng?”

Lâm Kinh Phong trước tiên giả vờ kinh ngạc mừng rỡ:

“Nàng chưa chết? Vậy tốt quá rồi! Nàng đã rút được Đồ Nhiễm Kiếm rồi đúng không? Mau đưa cho ta!”

Ta bật cười chế nhạo:

“Ta liều mạng mới lấy được nó, dựa vào đâu mà phải đưa cho người? Chỉ vì người từng bỏ mặc sống c.h.ết của ta?”

Sắc mặt Lâm Kinh Phong lập tức tối sầm lại:

“Nàng chưa Trúc Cơ, không thể vận dụng linh lực, Đồ Nhiễm Kiếm vào tay nàng cũng chỉ là một khối sắt vụn. Đưa cho ta, mới là lựa chọn tốt nhất!”

Ta trợn mắt:

“Giờ ta chưa Trúc Cơ, không có nghĩa sau này cũng vậy. Khởi căn người lo!”

Ánh mắt Lâm Kinh Phong dần trở nên âm trầm:

“Vậy tức là, nàng nhất định không chịu giao ra?”

Cô nương váy hồng lập tức rút ra một cây roi xương từ bên hông:

“ Kinh Phong ca ca, còn nói nhảm với con tiện nhân này làm gì nữa? Nó vốn đáng chết, để muội g.i.ế.c nó thay huynh, đoạt lại kiếm cho huynh!”

Lần này, Lâm Kinh Phong không còn giả vờ ngăn cản nữa.

Hắn chỉ mỉm cười, mang theo vẻ chắc chắn như nắm phần thắng trong tay, ánh mắt khóa chặt lấy ta.

Trong mắt hắn, Vương Tuyết Dao đã Trúc Cơ, lại có pháp khí bậc năm là cốt tiên, g.i.ế.c ta dễ như nghiền c.h.ế.t một con kiến.

Vịt Bay Lạc Bầy

Nhưng hắn không ngờ, ngay khoảnh khắc nàng ta quất roi xuống, ta đột ngột xoay người, lao về phía gốc đại thụ sau lưng.

Sau đó nhảy vọt lên.

Chớp mắt đã biến mất tại chỗ.

Chỉ còn lại giọng nói của ta vang vọng bên ngoài rừng thật lâu không dứt:

“ Đồ ngu, đợi lão nương ra ngoài sẽ tính sổ với hai đứa bay!”

Chương 13

DTV-EBOOK

Vô biên vô tận một mảnh hỗn độn.

Ta như thể đang đứng giữa vũ trụ, mãi mãi không nhìn thấy điểm cuối của bóng tối.

Không biết đã trôi qua bao lâu...

Trước mắt ta bỗng xuất hiện một căn nhà trúc.

Một lão giả đội nón lá, tay xách cần câu, đang định ra ngoài.

Thấy ta, ông rõ ràng sống người:

“Người từ đâu tới?”

Ta chỉ tay lên trời:

“Té xuống từ trên rừng.”

Vịt Bay Lạc Bầy

Lão giả cười ha hả:

“Hai nghìn năm rồi, cuối cùng cũng có người xuống đây chơi với lão phu. Tiểu hữu, ngươi biết đánh cờ không?”

Ta gật đầu như gà mổ thóc:

“Biết biết biết, không chỉ biết đánh cờ, ta còn có gà quay và rượu mạnh!”

Ánh mắt lão giả “soạt” một cái sáng rực:

“Đã vậy thì mau mau vào nhà!”

Ở phía bên kia, Lâm Kinh Phong vẫn chăm chăm nhìn chỗ ta vừa biến mất.

Không hiểu sao, trong lòng hắn cứ thấy trống rỗng, như có thứ gì đó đang bị rút cạn.

Hắn theo bản năng bước thêm mấy bước về phía gốc đại thụ.

Nhưng lại bị Vương Tuyết Dao cản lại:

“Kinh Phong ca ca, huynh làm gì thế? Chẳng lẽ muốn đuổi theo vào trong?”

“Thẩm Lê Uyên biến mất quá đột ngột, ta nghi có điều bất thường. Hơn nữa Đồ Nhiễm Kiếm vẫn còn trên người nàng.”

Wương Tuyết Dao bật cười:

“Không cần lo, rừng Mê Chương đầy yêu ma quỷ quái, có lẽ nàng ta đã bị hút vào trong rồi.

Mà Đồ Nhiễm Kiếm khắc chế yêu ma, bọn chúng chắc chắn không thể giữ được. Chúng ta chỉ cần chờ Thẩm Lê Uyên bị yêu ma nuốt chửng, rồi vào rừng lấy kiếm là được.”

Lâm Kinh Phong nhìn chăm chăm vào rừng Mê Chương đầy ma khí thật lâu.

Mật cảnh này tuy chỉ cho phép tu sĩ Kim Đan kỳ trở xuống tiến vào, nhưng không có nghĩa là chỗ nào cũng an toàn.

Ví như rừng Mê Chương này, ngay cả hắn cũng không dám chắc có thể nguyên vẹn bước ra.

Đành phải đợi.

Nghĩ vậy, hắn liền trấn an Vương Tuyết Dao ngồi xuống, hai người bắt đầu tọa thiền ngay tại chỗ, chờ thời cơ như rình thỏ bên gốc cây.

Chương 14

DTV-EBOOK

Ta cũng không nhớ đã đánh cờ với lão già kia bao lâu rồi.

Chỉ biết rằng gà quay thì ăn sạch, rượu mạnh thì uống cạn, còn ta thì—chẳng thắng nổi một ván nào.

Ván cuối cùng, lão có vẻ hơi bực:

“Trình cờ của ngươi quá kém, căn bản không phải đối thủ của lão phu, quay về đi!”

Ta chỉ tay lên bàn cờ, khoe môi cong cong như cười mà không cười:

“Thật sao? Ngài nhìn lại xem?”

Lão liếc mắt nhìn.

Chỉ thấy đám quân đen vốn tưởng nắm chắc phần thắng, nay vì một bước xoay chuyển của quân trắng mà bị vây kín toàn bộ.

Lão tức đến bật cười, “bốp” một tiếng ném đám quân đen xuống đất:

“Cũng có tí khôn vặt, coi như ngươi thắng. Thù ngươi muốn, nằm trên cái bàn vuông kia, tự đi lấy đi.”

Ta vội vàng quỳ xuống bái tạ.

Đến khi ngẩng đầu lên, lão đã chẳng thấy đâu.

Chỉ còn lại một chiếc hộp màu xanh biếc nằm trên bàn.

Ta ôm lấy sự kích động trong lòng, cẩn thận nâng hộp lên.

Đúng lúc này, cái hệ thống biến mất bấy lâu nay cuối cùng cũng chịu lộ mặt:

“ Ký chủ, theo nguyên tắc thì đây là cơ duyên của nam chính, nếu cô cướp mất, hẳn sẽ hận cô cả đời đấy.”

Ta nhướn mày:

“ Vậy thì càng tốt chứ sao?

Hận còn lâu dài hơn yêu nhiều.”

Ta không đợi được nữa, lập tức mở hộp ra!

Một luồng khói xanh nhẹ nhàng bay ra, chui thẳng vào giữa trán ta.

Ta chỉ cảm thấy đầu óc mình vốn mơ hồ hỗn loạn, bỗng dưng được xoa dịu.

Vô số tâm pháp, kiếm thuật mà ta chưa từng tiếp xúc qua, như được khắc sâu vào não ta.

Giống như... chúng vốn thuộc về ta vậy.

Đúng lúc ấy—

Trời long đất lở.

Ta kinh ngạc ngẩn đầu, chỉ thấy cảnh núi non hữu tình xung quanh bắt đầu sụp đổ, từng luồng ma khí tràn ra tứ phía.

“ Hệ thống, chuyện gì thế này?!”

Vì đã lên chung “con thuyền cướp kịch bản” với ta, hệ thống giờ cũng chỉ có thể bất đắc dĩ đi theo, miễn cưỡng giải thích:

“ Thế giới nhỏ này là ảo cảnh do thượng cổ đại năng dựng nên. Nay thần thức của đại năng đã dung hợp với cô, kết giới ảo cảnh sụp đổ, yêu ma trong rừng Mê Chướng sắp tràn vào rồi.”

Nó ngừng một lát, âm thanh máy móc thậm chí mang theo chút oán trách:

“ Đã bảo để cô c.h.ết trong dung nham từ đầu, chẳng phải nhiệm vụ đã xong rồi sao?”

Ý là—ta sắp phải đối mặt với cái c.h.ết một lần nữa.

Dù sao thì, thân thể phàm nhân của ta... cũng không đủ cho đám ma vật kia nhét kẽ răng.

Nhưng ta bỗng nghĩ ra gì đó.

Khóe môi khẽ nhếch, lộ ra nụ cười tà ác:

“Nhìn cho kỹ, màn này chỉ diễn một lần thôi đấy.”

Dứt lời, ta đột ngột rút ra Tử Hồn Liên, miệng niệm chú.

Một luồng thanh quang chọt lóe lên, Lâm Kinh Phong đang ngồi thiền ngoài rừng Mê Chướng lập tức bị kéo vào, hoàn toàn không kịp phản ứng.

Vịt Bay Lạc Bầy

Khoảnh khắc bốn mắt giao nhau—

Trên gương mặt hần, chậm rãi hiện lên một dấu chấm hỏi to đùng.

Chương 15

DTV-EBOOK

Lâm Kinh Phong ban đầu còn ngơ ngác.

Nhưng khi thấy ma khí cuộn cuộn kéo tới như muốn nuốt chửng mình, sắc mặt hắn lập tức tái mét:

“Thẩm Lê Uyên, người dám dùng Tử Hồn Liên kéo ta vào đây?!”

Tu vi và linh lực của hắn đều cao hơn ta.

Đối với đám ma vật kia, hắn rõ ràng hấp dẫn hơn nhiều.

Cho nên ngay khi hắn xuất hiện, toàn bộ ma vật đều lao về phía hắn như thiêu thân.

Ta cười ranh mãnh:

“Tận hưởng cho tốt nhé, ta đi trước đây.”

Nói xong liền dán hai tấm Thần Hành Phù, quay người bỏ chạy.

Cùng lúc đó, Vương Tuyết Dao thấy Lâm Kinh Phong đột nhiên biến mất, lập tức luống cuống bật dậy.

Tiếp đó lại thấy ta từ trong rừng Mê Chương chạy ra.

Vịt Bay Lạc Bầy

“Thẩm Lê Uyên! Có phải tiện nhân người đã làm gì ca ca Kinh Phong rồi không?! Mau trả người lại cho ta, nếu không đừng mong sống sót rời khỏi mặt cảnh này!”

Ta ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn nàng:

“Có chuyện này, ta muốn xác nhận với ngươi.”

“Chuyện gì?!”

“Đêm hôm đó, khi Lâm Kinh Phong trộm Đan Khóa Hồn của Thanh Phong Kiếm Phái, bị cha ta phát hiện—là do ngươi xúi hấn g.i.ế.c cha ta, đúng không?”

Vương Tuyết Dao lập tức lộ vẻ kinh hoảng:

“Ngươi... sao ngươi biết?!”

Ánh mắt ta càng thêm lạnh lẽo:

“Trả lời ta.”

Thấy chuyện đã bại lộ, nàng liền vút bỏ mặt nạ, trợn mắt cười gằn:

“Thì sao chứ? Cha ngươi cái lão già đó, đời này cũng chỉ đến hậu kỳ Nguyên Anh là hết đất rồi, đã không thể đột phá thì giữ đan dược làm gì? Chẳng thà để Kinh Phong ca ca dùng còn hơn! Muốn trách thì trách ông ta ngoan cố, c.h.ế.t là đáng đời!”

Sắc mặt ta tối sầm lại.

Đồ Nhiễm Kiếm đột nhiên xuất hiện trong tay ta.

Vừa nhìn thấy thanh kiếm, Vương Tuyết Dao liền kinh hãi:

“Quả nhiên Đồ Nhiễm Kiếm ở chỗ ngươi! Hừ, đúng là trời giúp ta, hôm nay ta sẽ tiễn ngươi đi gặp cha ngươi, rồi thu lại thần kiếm này!”

Dứt lời, nàng lại vung roi đánh tới.

Gương mặt tràn đầy tự tin.

Trong mắt nàng, ta chưa trức cơ, không thể vận dụng linh lực, căn bản không thể điều khiển được thanh thần kiếm này.

Nhưng nàng không ngờ—

Ngay khi roi vừa vung xuống, ta đột ngột nâng tay, Đồ Nhiễm Kiếm mang theo khí thế như chẻ tre, c.h.é.m đứt roi của nàng làm đôi!

Vương Tuyết Dao trừng to mắt đầy khiếp sợ:

“Không thể nào...”

Nhưng lời còn chưa kịp nói hết, nàng đã ngẩn người nhìn xuống n.g.ự.c mình.

Một thanh kiếm đ.â.m xuyên qua tim nàng.

Nàng thậm chí còn chưa kịp hét lên, hơi thở đã hoàn toàn biến mất.

Chương 16

DTV-EBOOK

Giết Vương Tuyết Dao xong, ta tiện chân đá xác ả vào rừng Mê Chướng.

Sau đó quay người, tìm một nơi yên tĩnh bắt đầu ngồi thiền tu luyện.

Nhờ vào thần thức của vị đại năng thượng cổ, giờ ta đã hoàn toàn hiểu rõ cách dẫn khí nhập thể, thậm chí còn thành thạo hơn nhiều tu sĩ Kim Đan hay Nguyên Anh kỳ.

Cộng thêm linh khí trong mật cảnh vô cùng dồi dào và tinh thuần.

Ba tháng sau, ta chậm rãi thở ra một luồng trọc khí.

Ta đã bước vào cảnh giới Kim Đan.

Mật cảnh Tiềm Uyên cũng sắp đóng lại.

Ta quay đầu nhìn lại rừng Mê Chướng sâu hun hút.

Không thấy bóng dáng Lâm Kinh Phong đâu cả.

Ta quay người, rời khỏi mật cảnh.

Ai ngờ vừa ra khỏi liền bắt gặp hai ánh mắt đầy lo lắng.

“ Tam sư huynh? Tứ sư tỷ? Hai người sao lại ở đây?”

Tam sư huynh lộ vẻ mừng rỡ, quay sang khoe với tứ sư tỷ:

Vịt Bay Lạc Bầy

“Thấy chưa, ta đã nói tiểu sư muội chắc chắn không sao mà!”

Tứ sư tỷ hừ một tiếng, hỏi ta:

“Đồ Nhiễm Kiếm còn giữ không?”

Ta gật đầu.

Tam sư huynh càng cười rạng rỡ, thân mật kéo tay ta:

“Giờ thì tin tiểu sư muội đáng tin rồi chứ? Đi thôi! Mọi người đang chờ ở tửu lâu để mở tiệc đón muội trở về!”

Ta theo bọn họ đến tửu lâu.

Vừa bước chân vào, hàng loạt ánh mắt liền đổ dồn về phía ta.

Đại sư tỷ nhìn ta rất lâu, cuối cùng không tin nổi mà hỏi:

“Tiểu sư muội, muội... đã lên Kim Đan rồi sao?”

Trong tu chân giới, chỉ những ai có tu vi bằng hoặc cao hơn mới nhìn ra cảnh giới của người khác.

Trong phòng lúc này, chỉ có đại sư tỷ, nhị sư huynh và ngũ sư tỷ là Kim Đan.

Mọi người còn lại đều vô cùng kinh ngạc!

Tam sư huynh trợn mắt:

“Cái quái gì? Kim Đan thật à? Tiểu sư muội mới vào đó có ba tháng thôi mà, thần tốc vậy?!”

Nhị sư huynh cũng nghiêm túc gật đầu:

“Đúng là Kim Đan, mà còn là trung kỳ. Rốt cuộc ba tháng trong mật cảnh đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Dưới ánh mắt đầy tò mò của mọi người, ta kể lại toàn bộ mọi chuyện đã xảy ra.

Đến khi ta nói mình đã kéo Lâm Kinh Phong vào rừng Mê Chướng, rồi g.i.ế.c c.h.ế.t Vương Tuyết Dao, cả căn phòng lập tức im lặng.

Chỉ có ta là vẫn còn hăng hái vung tay múa chân kể tiếp:

“Không chỉ vậy đâu! Ta còn học được kiếm pháp thượng cổ, thêm cả bộ luyện thể công pháp do chính mình chỉnh sửa. Đại hội Tiên Thí sắp tới, ta nhất định sẽ đè bẹp tất cả đối thủ!”

Bát sư tử đang mải gấp đồ ăn, nghe vậy suýt nghẹn c.h.ế.t tại chỗ:

“Tiểu sư muội, muội nói gì cơ? Muội định tham gia đại hội Tiên Thí á?!”

Ta lắc đầu: “Không phải một mình muội.”

Rồi chỉ vào từng người bọn họ: “Mà là tất cả chúng ta.”

Chương 17

DTV-EBOOK

Về cái ý tưởng tham gia đại hội Tiên Thí, thật ra ta đã nghĩ xong từ trước khi vào mật cảnh rồi.

Muốn sống sót trong thế giới này, chỉ một mình ta mạnh thôi là chưa đủ.

Ta cần làm cho môn phái của mình lớn mạnh hơn nữa.

Mà cách quảng bá tốt nhất—chính là giành chức quán quân ở đại hội Tiên Thí.

Vì thế, ta còn đặc biệt đưa một vài kỹ thuật võ thuật hiện đại vào trong kiếm pháp, khiến nó càng thêm linh hoạt và hiệu quả.

Nhưng rõ ràng, bọn họ không nghĩ vậy.

Sau khi kết thúc bài chạy vòng quanh núi 50 vòng, Lục sư huynh thở không ra hơi hỏi:

“Tiểu sư muội à, ngày nào cũng bắt chạy kiểu này thì được gì chứ? Đối phương đánh ra một đạo linh lực, chúng ta chạy kiểu gì cũng không thoát nổi mà?”

Mấy người còn lại tuy không nói gì, nhưng đều âm thầm nhìn ta đầy ngẫm hiểu.

Trong giới tu chân, gần như tất cả tu sĩ đều có chung một suy nghĩ: nâng cấp cảnh giới, dùng tu vi đè ép đối thủ.

Nhưng họ lại quên mất—nếu có một thân thể tốt, cộng thêm kỹ năng chiến đấu, trong thực chiến, hoàn toàn có thể vượt cấp phản sát.

Tuy nhiên giờ giải thích nhiều cũng vô ích.

Còn một tháng nữa là đến đại hội Tiên Thí, ta phải tranh thủ nâng cao tu vi và thể chất cho bọn họ càng nhanh càng tốt.

May mà tâm pháp do vị đại năng kia để lại thật sự hữu dụng.

Vịt Bay Lạc Bầy

Cộng thêm việc linh mạch núi đã được khôi phục, Thanh Phong Kiếm Phái cũng từ đó mà linh khí dồi dào trở lại.

Một tháng trôi qua, ngoại trừ Tam sư huynh chuyên lười và Bát sư muội chuyên trốn, thì tu vi của những người còn lại đều tăng thêm một bậc.

Thế là bảy người chúng ta cùng nhau xuất hiện tại điểm đăng ký của đại hội Tiên Thí, đưa lên thẻ danh môn của mình để báo danh.

Chương 18

DTV-EBOOK

“Thanh Phong Kiếm Phái, Thẩm Lê Uyên, khoan đã, người nói là môn phái nào?!”

Tu sĩ phụ trách ghi danh tròn mắt, vẻ mặt không thể tin nổi.

Những tu sĩ đang đứng đợi ghi danh bên cạnh cũng lần lượt lộ ra vẻ kinh ngạc:

“Thanh Phong Kiếm Phái mà vẫn chưa giải tán sao?”

“Nếu ta nhớ không lầm, bọn họ đã ba năm rồi không tham gia Đại hội Tiên Thí nữa rồi nhỉ.”

“Chứ còn gì nữa. Từ sau khi thủ tịch đệ tử của họ là Lâm Kinh Phong chuyển sang Vạn Kiếm Tông, lại còn mang theo cả một đám đệ tử rời đi, Thanh Phong Kiếm Phái liền suy bại. Những đệ tử còn sót lại ấy hả? Đến cả một tu sĩ Trúc Cơ còn đánh không lại. Thật là mất mặt.”

“Chắc, nói tới tên Lâm Kinh Phong đó, hình như mới mấy hôm trước vừa từ Kim Đan đột phá lên Nguyên Anh đúng không?”

“Đúng vậy, nghe nói hần trong mật cảnh Tiềm Uyên, luyện hóa không ít Kim Đan của yêu ma, tu vi tăng mạnh luôn đó.”

Nghe tới đây, mí mắt ta giật giật.

Giọng nói bất đắc dĩ của hệ thống vang lên trong đầu:

“Ký chủ, ta đã nói rồi mà—Lâm Kinh Phong là nam chính của vị diện, sao có thể dễ dàng c.h.ế.t được? Càng không g.i.ế.c c.h.ế.t được, hắn sẽ càng mạnh hơn thôi.”

Ta nhàn nhạt: “Ờ.”

Nói Tào Tháo, Tào Tháo đến.

Bên ta còn đang bàn về Lâm Kinh Phong, thì một khắc sau, hắn đã xuất hiện ở điểm ghi danh.

Ánh mắt hai ta giao nhau, chỉ trong chớp mắt, tựa như có vô số tia lửa tóe lên trong không khí.

Lâm Kinh Phong lên tiếng trước, đánh giá ta từ trên xuống dưới:

Vịt Bay Lạc Bầy

“A Uyên, năm xưa đúng là ta suýt hại c.h.ế.t muội, nhưng muội cũng đã kéo ta vào rừng Mê Chướng, lại còn g.i.ế.c c.h.ế.t Dao Dao. Tính ra thì chúng ta cũng coi như huề rồi. Đại hội Tiên Thí lần tới, ta nhất định sẽ không nường tay nữa.”

Cái lời này... ta quen lắm.

Lại là cái kiểu xưng chính đạo, bày ra vẻ cao thượng, giả nhân giả nghĩa ấy.

Người ngoài nghe được, thể nào cũng phải xuýt xoa:

“Anh hùng nghĩa khí!”

“Không hổ là cường giả, tấm lòng bao dung rộng lớn!”

Quả nhiên, ánh mắt của những tu sĩ xung quanh nhìn ta đã bắt đầu mang theo vẻ khinh thường.

Thất sư tử, người căm thù Lâm Kinh Phong nhất, gần như muốn lao lên xé xác hắn:

“Súc sinh! Người mà cũng mở miệng nói ‘coi như huê’ được à?!”

Tam sư huynh vội vã giữ chặt nàng:

“Bình tĩnh, bình tĩnh! Chúng ta hiện tại vẫn chưa phải đối thủ của hắn đâu! Tiểu sư muội, muội mau khuyên sư tử đi!”

Hắn vừa dứt lời, cả hai người liền đồng loạt quay đầu lại—

Rồi kinh hồn bạt vía phát hiện ra:

Ta đang xách Đồ Nhiễm Kiếm, c.h.é.m thẳng về phía cổ Lâm Kinh Phong!

Mọi người:

“...Ê khoan đã, rốt cuộc là ai khuyên ai hả?!”

Chương 19

DTV-EBOOK

Nếu là Thất sư tử ra tay, mọi người còn có thể ngăn cản.

Nhưng tu vi ta hiện tại đã là Kim Đan hậu kỳ, mạnh hơn đa số tu sĩ có mặt tại đây.

Lại thêm trong tay ta là Đồ Nhiễm Kiếm, đối đầu với một Lâm Kinh Phong tu vi Nguyên Anh kỳ, tình hình ngay lập tức rơi vào hỗn loạn: cát bay đá chạy, sát khí ngập trời, độ nguy hiểm lập tức bùng nổ.

Ban đầu hai chiêu đầu, Lâm Kinh Phong vẫn còn nường tay.

Nhưng sau khi nhận ra ta thực sự muốn một kiếm lấy mạng hắn, sắc mặt hắn rốt cuộc trở nên nghiêm trọng:

“Thẩm Lê Uyên, ngươi là đồ đàn bà điên! Ngươi tưởng ngươi có thể g.i.ết được ta sao? Hôm nay ta sẽ cho ngươi biết, giữa Kim Đan và Nguyên Anh, chênh lệch lớn đến mức nào!”

Vừa dứt lời, một thanh kiếm bạc xanh toàn thân sáng rực xuất hiện trong tay hắn.

Ta hí mắt lại, ta nhận ra thanh kiếm đó.

Đó vốn là lễ vật mà chưởng môn Thanh Phong Kiếm Phái bỏ ra đại lượng linh thạch rèn nên, định tặng cho Đại sư tử khi nàng đột phá Kim Đan.

Lâm Kinh Phong không chút lưu tình, lập tức vung kiếm về phía ta.

Ta cũng chẳng khách sáo, nâng Đồ Nhiễm Kiếm, nghênh chiến!

Cứ thế, hai ta giao chiến ngay giữa cửa vào nơi ghi danh, kiếm khí đan xen, ánh sáng chói lòa, sát ý cuộn cuộn.

Những tu sĩ xung quanh đồng loạt lộ vẻ hứng thú xem náo nhiệt:

“Không ngờ Thẩm Lê Uyên bây giờ lại mạnh đến thế. Ta nhớ nửa năm trước, nàng vẫn còn là một phế vật chưa Trúc Cơ mà!”

“Nàng ta có thể giao chiến với Lâm Kinh Phong hơn trăm chiêu, phải biết rằng... trong tu giới, chỉ cần chênh lệch một cảnh giới cũng đã cách biệt nghìn trùng. Xem ra năm nay nàng nhất định sẽ có thành tích không tồi tại Đại hội Tiên Thí.”

“Các người có nhìn rõ không? Kiếm pháp của nàng cực kỳ kỳ ảo, mỗi chiêu đều chế trụ được đòn tấn công của Lâm Kinh Phong!”

“Không đúng, ta càng nhìn càng cảm thấy... Thẩm Lê Uyên đang chiếm thế thượng phong thì phải?”

Lâm Kinh Phong càng đánh càng kinh hãi.

Đánh lâu như vậy, hắn thậm chí còn chưa chạm được vào vạt áo của ta.

Mắt thấy ánh mắt những người xung quanh ngày càng khinh miệt, hắn nhú mày, thầm nghĩ:

“Không thể tiếp tục dây dưa nữa... nếu không, mặt mũi ta sẽ bị nàng giẫm nát mất!”

Nghĩ thế, hắn đột ngột kéo giãn khoảng cách, nâng kiếm lên trời, kiếm ngân vang vọng.

Vịt Bay Lạc Bầy

Linh khí xung quanh d.a.o động mãnh liệt, gió lốc nổi lên cuộn cuộn.

Tu sĩ bốn phía biến sắc:

“Lâm Kinh Phong muốn xuất đại chiêu rồi sao?”

“Biết hắn bao nhiêu năm, ta mới chỉ thấy hắn thi triển chiêu này có ba lần!”

“Thẩm Lê Uyên xong rồi, lần này không c.h.ế.t thì cũng tàn phế!”

Các sư huynh sư tỷ mồ hôi lạnh đầy trán, muốn ra tay nhưng không ai kịp ứng cứu.

Tất cả chỉ có thể kinh hoảng nhìn chăm chăm, kiếm của Lâm Kinh Phong, mang theo linh lực cuồng bạo, bổ thẳng xuống đầu ta!

Mọi người đồng loạt nhắm mắt chờ...

Thế nhưng giây tiếp theo, gió ngừng.

Tất cả mọi d.a.o động đột nhiên biến mất như chưa từng tồn tại.

Chỉ còn Lâm Kinh Phong, ngã bịch từ không trung xuống bậc thềm, mắt mở to, vẻ mặt đầy khiếp sợ, không thể tin nổi.

Mà trước mặt hắn, ta đứng đó, tay cầm Đồ Nhiễm Kiếm, mũi kiếm kề sát cổ hắn, thản nhiên nở nụ cười lạnh nhạt:

“Pháp bảo ngày xưa lừa ta lấy đi, ngươi muốn tự trả lại, hay để ta tự tay đòi lại?”

Chương 20

DTV-EBOOK

Hắn đương nhiên là không cam lòng trả lại.

Những thứ đó đều là bảo vật quý hiếm.

Huống chi... hắn lại bị ta đánh bại, thậm chí còn là trong lúc thi triển đại chiêu mà bị ta g.i.ế.c trong một chiêu!

Hắn sao có thể nuốt trôi cục tức này?

“Thảm Lê Uyên! Người là con tiện phụ độc ác! Nhất định là người đã giở trò trên người ta! Nếu không thì sao ta lại không thể phát huy toàn lực?!”

Ta khẽ cười khinh miệt.

Lâm Kinh Phong chỉ cảm thấy mặt mình như bị lửa thiêu, nóng rát đến mất hết thể diện.

“Có bản lĩnh thì thu mấy trò bản thủ đó lại, chúng ta đường đường chính chính tái chiến một trận! Ta đường đường là tu sĩ Nguyên Anh kỳ, sao có thể thua một kẻ Kim Đan như người được?!”

Ta chẳng buồn nghe hắn nói nhảm.

Kiểm trong tay khẽ hất lên, lập tức xé rách y phục hắn.

Ừm...

Thanh kiếm hắn dùng là của Đại sư tử.

Trên người khoác áo tằm băng, là đồ lấy từ Thanh Phong Kiếm Phái.

Dây lụa bên hông là ta từng tặng hấn, có thể cách nhiệt.

Còn có túi trữ vật, ngọc bội, linh giới... tất cả đều là của tông môn hoặc là của ta.

Ban đầu, Lâm Kinh Phong giãy giụa kịch liệt!

Đùa gì vậy? Đường đường là thiên tài Nguyên Anh kỳ, một trong những cao phú soái nổi danh giới tu chân, nếu thực sự bị ta lột sạch trước mặt bao người, chẳng phải sẽ trở thành trò cười cả đời?

Nhưng rồi hấn phát hiện ra sự bi thảm của mình, càng phản kháng, ta càng lột nhanh hơn.

Ta có thể dự đoán hoàn hảo từng động tác của hấn, mỗi lần ra tay đều chính xác đến mức khiến hấn bất lực.

Cuối cùng, hấn đành tuyệt vọng nằm im không nhúc nhích.

Ta cúi người tháo nốt giày hấn, liếc nhìn tất—đen sì sì.

Thôi bỏ đi.

Ta lắc đầu, quay sang gọi sư huynh sư tỷ phía sau:

“Mau mang hết đi, đều là đồ của tông môn chúng ta.”

Đại sư tỷ nhìn thanh kiếm bạc xanh kia, sắc mặt vốn luôn lạnh nhạt giờ phút này, hốc mắt khẽ đỏ lên.

Nàng ghen ngào một chút, vừa định ngẩng đầu cảm tạ ta—

Thì đột nhiên giật mình phát hiện: Ta đã nâng Đồ Nhiễm Kiếm, đ.â.m thẳng về phía yếu huyệt của Lâm Kinh Phong!

“Tiểu sư muội!”

“Dừng tay!”

Mắt thấy chỉ còn 0.01 cm nữa, Lâm Kinh Phong sẽ ngụp củ
tỏi—

Đúng lúc đó, một luồng linh lực quen thuộc bất ngờ đánh úp
tới!

Tu vi đối phương quá mức khủng bố, ta bị ép lùi về sau mấy
bước.

Ta mặt không cảm xúc ngẩng đầu, liền nhìn thấy một gương
mặt quen thuộc:

Chính là lão già đã từng đánh ta rơi khỏi Tế Kiếm Đài!

Hắn nâng Lâm Kinh Phong dậy, chau mày nhìn ta:

“Vị đạo hữu này, đã thắng trong cuộc tỷ thí, cũng lấy lại được
vật mình muốn, cố sao còn muốn đoạt mạng người?”

Vịt Bay Lạc Bầy

Ta cười lạnh:

“Vậy năm đó, vì sao ông lại muốn đoạt mạng ta?”

Lão già râu ria khẽ rung, không muốn đáp lại câu hỏi ấy, chỉ
ng nghiêm mặt nói:

“Theo tiên quy, giữa đồng môn tỷ thí chỉ nên điểm đến là
dừng, không được hạ sát đồng đạo. Nếu người g.i.ế.c hẳn, người
chịu thiệt chỉ có người và tông môn của người mà thôi. Lão phu
cũng chỉ vì muốn tốt cho người!”

Chương 21

DTV-EBOOK

Ta cũng không biết có thật sự tồn tại cái gọi là “tiên quy” kia không.

Ta chỉ biết một điều—Lâm Kinh Phong hôm nay chắc chắn không c.h.ế.t được.

Cái hào quang nam chính c.h.ế.t tiết kia lại cứu hần.

“Được thôi.”

Ta thu lại Đồ Nhiễm Kiếm, lạnh nhạt liếc mắt nhìn lão già kia đầy thâm ý.

Vịt Bay Lạc Bầy

Hắn gật đầu cảm ơn ta, sau đó xách Lâm Kinh Phong rời đi.

Còn lại các tu sĩ xung quanh, tất cả đều dùng ánh mắt chấn động tột độ nhìn ta!

“Không thể nào, nàng ấy chỉ mới Kim Đan kỳ thôi mà? Vậy mà lại đánh cho Lâm Kinh Phong – một tu sĩ Nguyên Anh kỳ – đến mức không kịp trở tay?!”

“Chẳng phải Lâm Kinh Phong nói hần bị đánh lén sao? Thấm Lê Uyên chắc chắn dùng thủ đoạn gì mờ ám rồi.”

“Ta xem toàn bộ trận chiến từ đầu đến cuối, trừ chiêu cuối cùng một kiếm tất sát, thì suốt mấy trăm chiêu trước toàn là Lâm Kinh Phong ra chiêu, Thấm Lê Uyên chỉ né tránh, căn bản không có cơ hội hạ độc thủ gì cả.”

“Mấu chốt là chiêu thức của nàng ấy, kỳ quái vô cùng. Rõ ràng nhìn thì như ở thế hạ phong, nhưng từng bước đều áp chế Lâm Kinh Phong đến không thể phản kháng.”

Nghe bọn họ bàn luận càng lúc càng sôi nổi, ta trao đổi ánh mắt với các sư huynh sư tỷ phía sau.

Bọn họ tuy có hơi lúng túng, nhưng vẫn làm theo như đã bàn sẵn—từ trong n.g.ự.c lấy ra... một xấp tờ rơi.

Không sai, chính là tờ rơi.

Do ta dày công thiết kế và in hàng loạt.

Mỗi trang đều tỉ mỉ khắc họa vẻ đẹp của Thanh Phong Kiếm Phái—cảnh sắc như tranh, linh khí dồi dào, đồng môn hòa thuận, nhà ăn thì cực kỳ ngon miệng!

“Muốn tu luyện tăng cấp nhanh chóng không?”

“Muốn học cách vượt cấp phản sát đối thủ không?”

“Muốn chỉ cần một chiêu là định thắng bại trong chiến đấu không?”

“Muốn mặc đồng phục tông môn đẹp rưng rờ không?”

“Muốn thử qua lẩu cay, BBQ, gà rán không?”

“Nếu muốn—vậy thì gia nhập Thanh Phong Kiếm Phái đi! Đại sư Thẩm Lê Uyên sẽ cầm tay dạy bạn cách dẫn khí nhập thể trong ba tháng, trúc cơ trong một năm, Kim Đan trong năm năm! Từ nay bước lên đỉnh cao nhân sinh! Trên con đường tu tiên, có ta, bạn sẽ không cô đơn!”

Toàn thể tu sĩ: “...”

Chưa từng thấy trận này bao giờ.

Đã có không ít người bắt đầu d.a.o động.

“Ban đầu ta còn tưởng mấy lời đó hơi phóng đại, nhưng Thẩm Lê Uyên thật sự từ Trúc Cơ lên Kim Đan chỉ trong ba tháng, hôm nay còn vượt cấp đánh bại cả Lâm Kinh Phong – thiên tài giới tu chân đấy!”

“Dù ta không có thiên phú như nàng ấy, nhưng nếu học được phương pháp của nàng, tốc độ tu luyện chắc chắn sẽ nhanh hơn hiện tại.”

“Thôi kệ, ta kẹt ở Trúc Cơ gần mười năm rồi, mãi không đột phá được. Ta đi đăng ký trước, nếu Thanh Phong Kiếm Phái thực sự có thể giúp ta lên tới Nguyên Anh, dù c.h.ế.t ở đó ta cũng cam tâm.”

“Ta không hứng thú với tu luyện, nhưng ta muốn biết... lẩu, BBQ, gà rán là cái gì? Nghe ngon quá trời!”

“Tò mò thì đăng ký đi.”

“Tính ta một suất!”

“Ta cũng đi!”

Mấy vị sư huynh sư tỷ của ta đứng trên người tại chỗ.

Vốn dĩ còn nghi ngờ phương pháp của ta.

Vậy mà giờ đây—đã bị các tu sĩ vây kín như tôm tươi.

Thế là—nơi vốn là điểm ghi danh của đại hội Tiên Thí bị ta mạnh mẽ biến thành điểm chiêu sinh của Thanh Phong Kiếm Phái.

Chương 22

DTV-EBOOK

Sau khi giao chuyện chiêu sinh lại cho Tam sư huynh và Bát sư muội, ta cùng mấy vị sư huynh sư tỷ khác bắt đầu chuẩn bị cho đại hội Tiên Thí.

Còn ở một bên khác, Lâm Kinh Phong trở về Vạn Kiếm Tông.

Hắn chẳng bị thương tổn gì mấy, nhưng những pháp bảo từng lừa gạt nguyên chủ để lấy đều bị ta cướp lại sạch sẽ.

Mặt mũi cũng mất hết.

Tức đến nổi sắc mặt hắn xanh lè:

“Tuy nói giữa các môn phái không thể tàn sát lẫn nhau, nhưng quy tắc của đại hội Tiên Thí là không phân sống chết! Thấm Lê Uyên cái tiện nhân đó, ta nhất định sẽ g.i.ế.c nàng tại đại hội lần này, rửa sạch mối nhục trước đây, báo thù cho Dao Dao!”

Lão già kia nhướn mày, giọng lạnh như băng:

“Hiện tại ngươi chẳng còn gì trong tay, ngươi định dựa vào đâu để thắng nàng trong đại hội?”

Sắc mặt Lâm Kinh Phong cứng lại.

Vịt Bay Lạc Bầy

Đúng rồi.

Hắn đã từng thua một lần.

Cho dù có thể nói là vì chủ quan, nhưng hẳn cũng không có tự tin rằng mình có thể thắng được ta, càng đừng nói đến chuyện g.i.ế.c c.h.ế.t ta.

Nhưng hẳn lại chẳng hiểu vì sao... trong lòng vẫn cứ tin chắc rằng mình nên thắng!

Hắn mới là người phải nổi danh tại đại hội Tiên Thí, danh chấn thiên hạ!

Nhưng dường như... vẫn còn thiếu cái gì đó.

Rốt cuộc là thiếu cái gì?

Tại nhà ăn của Thanh Phong Kiếm Phái.

Ta cười tí mắt nhìn thiếu nữ đang ôm đùi gà rán, hai má dính đầy dầu mỡ, gặm đến vui vẻ như con mèo nhỏ.

Ta yêu thương gấp thêm cho nàng một cái cánh gà rán vào bát:

“Từ từ ăn thôi, trong bếp vẫn còn nhiều, đảm bảo ăn no.”

Thiếu nữ ngẩng đầu, ánh mắt lấp lánh như sao:

“Ngon quá trời luôn! Ta chưa bao giờ ăn món gà nào mà vừa thơm vừa giòn thế này, ngon muốn xỉu luôn á!”

Ta cười càng tươi hơn:

“Ngon thì ăn nhiều vào. Sau này vào Thanh Phong Kiếm Phái rồi, ngày nào cũng có món ngon thế này cho ăn.”

Thiếu nữ phấn khích gật đầu như gà mổ thóc:

“Ta muốn gia nhập Thanh Phong Kiếm Phái! Ta muốn ăn gà rán!!!”

Hệ thống nhìn bộ dạng gian thương của ta, ghen hờn muốn nói lại thôi:

“Ký chủ... cô dụ được Đường Linh kiều này, có phải không hay lắm không...”

Ta quay đầu lại, hừ lạnh một tiếng:

“Thì sao? Lúc trước Lâm Kinh Phong chẳng phải cũng dùng mấy món bánh ngọt, gà quay gì đó để lừa Đường Linh về tay ả ư? Lẽ nào gà rán của ta không ngon? Ta còn biết làm BBQ, lẩu cay, thịt nướng, món Nhật món Hàn đủ cả! Cô ấy theo ta, chẳng lẽ còn thiệt hơn theo Lâm Kinh Phong chắc?”

Hệ thống: “...”

Chẳng biết nói gì luôn.

Chương 23

DTV-EBOOK

Ta nhìn Đường Linh ăn đến mức như muốn chui cả người vào bát, vừa vui mừng, lại vừa thấy xót xa.

Đường Linh, cũng là một trong những “hồng nhan tri kỷ” của Lâm Kinh Phong trong nguyên tác.

Nhưng nàng cũng là người thảm nhất trong số đó.

Nàng xuất thân từ vùng nông thôn hẻo lánh, từ nhỏ đã bị mẹ kế ngược đãi, ngày ngày ăn vỏ cây cỏ dại, chưa từng nếm qua đồ ăn ngon nơi thành thị.

Sau này, nàng thức tỉnh Thiên Linh Căn, là loại thể chất tu luyện hoàn hảo, không cần ngồi thiền dẫn khí cũng có thể tự động hấp thu linh khí yếu ớt trong thiên địa.

Nàng g.i.ế.c c.h.ế.t mẹ kế, vì sợ bị luật pháp nhân giới trừng phạt, nên một mình chạy đến tiên môn cầu học.

Người đầu tiên nàng gặp... chính là Lâm Kinh Phong.

Hắn chỉ dùng một túi bánh hoa quế, liền dụ được nàng trở thành binh khí hình người của hắn.

Thay hắn g.i.ế.c vô số tu sĩ trong tiên môn, tay vấy đầy m.á.u tươi, trở thành đối tượng bị cả tiên giới truy sát.

Cuối cùng, khi không còn đường lui, nàng bị ép cùng hắn song tu, giúp hắn hấp thụ linh khí, tăng cường tu vi.

Mà thứ tốt nhất nàng từng nhận được từ Lâm Kinh Phong... cũng chỉ là mấy cái bánh vụn rẻ tiền mà thôi.

Vịt Bay Lạc Bầy

“Ở chỗ ta, nàng không chỉ được ăn ngon mặc ấm, mà còn được giáo dục tử tế, xây dựng tam quan đúng đắn, học cách nhận biết tra nam. Như vậy không tốt sao?”

“Nếu không phải vì đây là truyện nam tần, với năng lực của nàng, sao phải dựa vào đàn ông để làm công cụ? Chỉ cần tỉnh táo lại một chút, nàng sao có thể lựa chọn con đường như trong nguyên tác được?”

Hệ thống bị ta chất vấn đến mức cứng họng, hồi lâu mới miễn cưỡng lẩm bẩm:

“Lâm Kinh Phong là nam chính... hắn có hào quang bảo hộ...”

Ta khẽ cười khinh một tiếng, ý thức gọi khẽ: “Đồ Nhiễm.”

Đồ Nhiễm Kiếm lập tức rung lên khe khẽ, tiếng vo ve như con cún nhỏ gọi chủ.

Ta lại cười:

“Thấy chưa? Đồ Nhiễm Kiếm giờ cũng đã ngoan ngoãn nghe lời ta. Cái gì mà nam chính với chả hào quang, ở dưới kiếm ta... chẳng qua cũng chỉ là một bãi thịt nát mà thôi.”

Hệ thống trầm mặc trong chốc lát, rồi nghiêm giọng:

“Nếu cô thật sự g.i.ế.c nam chính, cô có biết hậu quả sẽ nghiêm trọng thế nào không? Cô gánh nổi sao?”

“Ta gánh được. Có bản lĩnh, thì cứ việc tới đây.”

Chương 24

DTV-EBOOK

Thời gian thoát cái đã trôi qua.

Rất nhanh, đại hội Tiên Thí cũng tới.

Ta một đường vượt ải trăm tướng, cuối cùng cũng tiến vào vòng chung kết, lại một lần nữa đối đầu với Lâm Kinh Phong.

Kẻ thù gặp mặt, đặc biệt đỏ mắt.

Chúng ta thậm chí không cần nói lời nào.

Vừa bước lên đài, liền không chờ nổi mà lao vào giao chiến.

Lần này, chiêu thức của Lâm Kinh Phong rõ ràng hung mãnh hơn trước không ít.

Cũng có thể nhìn ra, sau khi trở về, hắn đã tốn không ít tâm tư nghiên cứu chiêu pháp của ta.

Vịt Bay Lạc Bầy

Nhưng... có ích sao?

Chỉ mấy phút ngắn ngủi, ta đã tung một cước đá bay hắn xuống đất, Đồ Nhiễm Kiếm dí thẳng vào n.g.ự.c hắn.

Lâm Kinh Phong lúc này đã hận ta thấu xương, ánh mắt độc ác trừng trừng, nhưng trên mặt lại không hề có chút sợ hãi:

“Sao? Thảm Lê Uyên, ngươi thật muốn g.i.ế.c ta sao?”

Ta mặt không cảm xúc:

“Theo quy tắc của Đại hội Tiên Thí, khi đã lên đài, sinh tử bất luận. Giết người ở đây, ta không phải chịu bất kỳ hậu quả pháp tắc nào.”

“Ha—” Hắc lại bật cười, “VẬY... người dám g.i.ết ta không?”

Nếu là người khác, bị Đồ Nhiễm Kiếm dí sát như thế, chỉ e đã sợ đến tè ra quần.

Nhưng Lâm Kinh Phong thì không.

Hắn một mực tin rằng mình sẽ không chết.

Năm xưa, hắn từ Luyện Khí kỳ xông vào Bí Cảnh Kim Đan, ai cũng cho rằng hắn chắc chắn chết, nhưng hắn không chỉ sống, còn mang về một đồng yêu đan, tu vi tăng vọt.

Lần bị ta ám toán ở Bí Cảnh Tiềm Uyên, hắn cũng tưởng mình phải chết, nhưng sau khi hôn mê, hắn lại bình yên vô sự mà trở ra.

Hắn từ cõi c.h.ết trở về không biết bao nhiêu lần.

Trong lòng hắn, dường như đã mặc định mình là con cưng của thiên đạo.

Được sủng ái vô biên, mỗi lần trải qua sinh tử, đều trở nên mạnh mẽ hơn.

“Thẩm Lê Uyên, người g.i.ết không nổi ta đâu!”

“Năm mười lăm tuổi ta được đo ra đơn linh căn hệ Lôi, mười sáu tuổi Trúc Cơ, hai mươi tuổi đã Hóa Thần, ta là thiên tài của đại lục này, ta... không thể c.h.ết được—”

“—A?!”

Lời còn chưa dứt.

Hắn kinh hoàng cúi đầu.

Chỉ thấy ta nắm chặt Đồ Nhiễm Kiếm, nhẹ nhàng như thể đang thái thịt heo giảm giá, thẳng tay đ.â.m xuyên n.g.ự.c hắn.

Chương 25

DTV-EBOOK

Trường thi chật kín người. Khi tất cả chứng kiến hành động của ta, ai nấy đều lộ vẻ kinh hãi.

Lão già từng đánh ta rơi khỏi tế kiếm dài lập tức muốn bay vào cứu Lâm Kinh Phong, nhưng lại bị một vị trưởng lão cấp bậc còn cao hơn chặn lại.

“Thời gian tối thiểu một nén hương còn chưa đến, kết giới trong sân không thể phá loạn, bằng không sẽ làm liên lụy đến các đệ tử xung quanh.”

“Nhưng nếu không cứu Lâm Kinh Phong, hắn sẽ bị con ác nữ kia đ.â.m c.h.ế.t mất!”

“Quy tắc đại hội tiên thí đã nói rõ — sinh tử không luận. Dù hắn có chết, thì đã sao?”

“...”

Lão ta mặt mày xám xịt, chỉ còn biết âm thầm cầu khẩn cho Lâm Kinh Phong không c.h.ế.t dễ như vậy, ít nhất cũng cầm cự được đến một nén hương.

Nhưng ngay giây tiếp theo, lão liền trợn mắt muốn rút cả con người.

Ta rút Đồ Nhiễm Kiếm, lại đ.â.m một nhát vào n.g.ự.c phải của Lâm Kinh Phong.

Vịt Bay Lạc Bầy

Hệ thống nói, Lâm Kinh Phong có hào quang nam chính, một kiếm có thể không c.h.ế.t được... Vậy thì mười kiếm? Một trăm kiếm thì sao?

Cả đấu trường c.h.ế.t lặng như tờ.

Tất cả đều há hốc mồm, không tin nổi nhìn ta cứ lặp đi lặp lại động tác rút kiếm, đ.â.m vào, rồi lại rút ra, lại đ.â.m tiếp.

Kẻ yếu bóng vía đã bắt đầu nôn mửa.

Ban đầu, Lâm Kinh Phong còn muốn vùng vẫy, phản kháng, chạy trốn.

Nhưng sau đó, toàn thân hần đầy những lỗ máu, huyết dịch tuôn trào, đã không còn sức mà giãy dụa nữa.

Ta nhìn hần c.h.ế.t không thể c.h.ế.t hơn.

Thuận tay lau đi mồ hôi trên trán, ta hỏi hệ thống:

“Lần này chắc là c.h.ế.t thật rồi chứ? Hào quang nam chính cũng đâu thể giúp một người bị băm thành thịt vụn sống lại được, nhỉ?”

Hệ thống: “...”

Nó còn chưa kịp đáp.

Bầu trời bỗng chốc biến sắc. Vốn là nắng ráo quang đãng, nay đột ngột sấm sét vang trời.

“Sao thế này? Không phải tinh tượng sư nói hôm nay trời đẹp sao?”

“Không rõ nữa... Chẳng lẽ có ai đó sắp hóa thân, dẫn đến thiên kiếp?”

Ai nấy đều bối rối.

Chỉ có hệ thống là giọng nặng nề:

“Chủ nhân... người đã g.i.ế.c c.h.ế.t nam chính của thế giới này. Hệ thống chủ thần giáng xuống thần phạt—người lần này, e rằng khó thoát khỏi cái c.h.ế.t rồi.”

Chương 26 (Hoàn)

DTV-EBOOK

“Ầm—!”

Một tia sét từ trời giáng thẳng xuống đầu ta.

Ta vội vàng vận linh lực chống đỡ, nhưng vẫn bị sét đánh đến ngoài cháy trong khét, toàn thân đau như muốn rã rời!

Hệ thống nhìn ta với chút thương hại. Nhưng ta lại bật cười.

Nó kinh ngạc:

“Người sắp c.h.ế.t đến nơi còn cười? Người chẳng phải sợ c.h.ế.t nhất sao?”

Ta phun ra một ngụm máu, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đen đặc:

“Là Chủ Thần phải không? Vì sao lại giáng thần phạt xuống ta?”

Sấm sét rền vang.

Hệ thống thay ta phiên dịch:

“Chủ Thần nói, người g.i.ế.c c.h.ế.t nam chính, phá hỏng nhiệm vụ.”

Nhưng ta lại đường hoàng, dũng dạc nói:

“Ta đã hoàn thành nhiệm vụ. Không nên phạt ta, mà nên thưởng cho ta mới đúng!”

“Rầm rầm—”

Hệ thống:

“Chủ Thần nói người đang nói hươu nói vượn, nam chính c.h.ế.t rồi thì hoàn thành nhiệm vụ kiểu gì?”

Ta cười phá lên:

“Nhiệm vụ người giao cho ta, chẳng phải là trở thành ‘Bạch Nguyệt Quang’ trong lòng nam chính, khiến hắn khắc ghi cả đời hay sao?”

Ta vừa nói, vừa chỉ xuống đồng m.á.u thịt bầy nhầy dưới đất:

“Ta cướp cơ duyên của hắn, đoạt pháp bảo, phá hỏng quan hệ của hắn, cuối cùng còn bãm hại thành thế này, c.h.ế.t không nhắm mắt. Đến tận lúc chết, hắn vẫn còn gọi tên ta... chẳng phải là khắc cốt ghi tâm cả đời đấy ư?!”

“...”

“.....”

Vịt Bay Lạc Bầy

Hệ thống và Chủ Thần nhất thời câm nín.

Vì họ nhận ra... nói như vậy cũng có lý thật.

Không biết đã qua bao lâu, mây đen trên trời từ từ tan đi.

Hệ thống áp úng:

“Chủ nhân, Chủ Thần đã tha thứ cho người rồi... còn không mau tạ ơn?”

Nghe cái giọng the thé như thái giám của nó, ta tức đến trợn trắng mắt.

Ngẩng đầu lên trời, ta nói:

“Này.”

Tiếng sấm: ?

Ta thở hỗn hển:

“Người không phân rõ trắng đen đã giáng thần phạt, đánh ta ra nông nổi này, ta có thể bỏ qua. Nhưng tất cả mọi người xung quanh đều trông thấy, chẳng lẽ người không sợ OOC à? Không sợ họ nghi ngờ thế giới này là giả? Người dựng cả thế giới này đâu có dễ, nỡ lòng nào để nó sụp đổ sao?”

Sấm: rầm rầm

Hệ thống:

“Chủ Thần hỏi người có cao kiến gì?”

Ta cười ranh mãnh:

“Cao kiến thì không dám, nhưng ta có một cách hợp logic hơn, có muốn phối hợp với ta không?”

“...”

Ta thì thầm kế hoạch vào tai Chủ Thần.

Không ngờ nó lại im lặng. Ta còn tưởng bị từ chối...

Thì đúng lúc ấy, một tia sét nữa lại giáng xuống!

Nhưng lần này, không phải đánh ta. Mà là đánh lão già đang ngồi trên ghế cao, ánh mắt u ám, c.h.ế.t trần nhìn ta!

Hắn không hề đề phòng, bị sét đánh thẳng vào người, ngã nhào xuống khỏi chỗ ngồi, tắt thở ngay tại chỗ.

Toàn bộ đấu trường lập tức hỗn loạn, ai nấy hoảng loạn hét lên, ôm đầu bỏ chạy.

Chỉ có ta, nở nụ cười đắc ý.

Chỉ chốc lát sau, mây đen hoàn toàn tan biến.

Bầu trời lại trở nên quang đãng.

Mọi người trong Thanh Phong Kiếm Phái lập tức vây quanh ta, trên mặt đầy vẻ lo lắng:

“A Uyên, muội không sao chứ?”

“Sao đang yên đang lành lại có lôi kiếp giáng xuống, chẳng lẽ phía trên xảy ra chuyện gì?”

“Hơn nữa tia sét đó sao chỉ đánh muội với trưởng lão Vạn Kiếm Tông, A Uyên, rốt cuộc muội đã làm gì vậy?”

Ta thở ra một hơi trọc khí, giơ cánh tay đâm m.á.u lên để bọn họ đỡ ta đứng dậy.

Dưới ánh mắt đầy nghi hoặc và tò mò của tất cả mọi người, ta vận chuyển linh lực.

Từng cột sáng màu lam từ người ta bốc lên.

Tất cả người có mặt đều biến sắc khi trông thấy:

“Đây là... Hóa Thần kỳ?!”

“Cái gì?! Thầm Lê Uyên đã tiến vào Hóa Thần kỳ rồi sao?!”

“Vậy tia sét vừa rồi là lôi kiếp khi cô ấy độ kiếp Hóa Thần à?!”

“M* nó, cô ấy mới chỉ Hậu kỳ Kim Đan mà, sao lại trực tiếp nhảy qua Nguyên Anh, tiến thẳng đến Hóa Thần được?!”

“Vậy nên trưởng lão Vạn Kiếm Tông c.h.ế.t là do không chịu nổi lôi kiếp sao?”

“Ôi, đáng thương cho vị trưởng lão ấy.”

“Tôi nói rồi mà, vẫn là Thẩm Lê Uyên lợi hại nhất.”

Nghe bọn họ thì thầm bàn tán, ta thu hồi linh lực, vỗ n.g.ự.c đặc ý nói:

“Thấy chưa? Đây chính là thực lực của Thanh Phong Kiếm Phái!

Gia nhập tông môn bọn ta, dễ dàng vượt kiếp lôi, thăng cấp vượt bậc, trở thành kẻ đứng trên vạn người không phải là mộng!”

“...”

“Ta muốn gia nhập!”

“Ta cũng muốn, ta cũng muốn, dẫn ta với!”

“Tin Thẩm tử, được phi thăng!”

“Tin Thẩm tử, được trường sinh!”

Nhìn cảnh tượng chưa từng có này, cuối cùng ta cũng bật cười.

Sau khi bước vào Hóa Thần kỳ, tuổi thọ đã có thể kéo dài vô hạn.

Xưa kia khi đọc truyện tu tiên, luôn thấy các vị tiên nhân khinh thường sự sống vĩnh hằng.

Nhưng họ đâu biết—

Thứ ta khao khát nhất... chính là vĩnh sinh.

[Toàn văn hoàn]